

— Μὲ τέτοιον τρόπον ἀποκρίνεσαι εἰς τὴν ἀρχὴν; Ἄ! θέλεις νὰ κάμῃς τὸν κάμπόσον; Θέλεις νὰ εἰρωνευθῆς τὸν νόμον καὶ τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ; Ἢ σὺ δεῖξω λοιπὸν ἐγώ.

Καὶ κτυπῶν τὴν πυγμὴν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, μεστῆς ἐγγράφων:

— Ἄ! διαβόλου τενεκέ, μήπως σὲ γνωρίζω ἐγώ; Ξεύρω ἄν ποῖος εἶσαι; Λέγεις ὅτι ὀνομάζεσαι Βουλοκέρης! Ξεύρω ἐγώ ἂν αὐτὸ ἦναι τὸ ὄνομά σου; Λέγεις ὅτι κατοικεῖς εἰς τὴν ὁδὸν Φυλῆς; Ποία ἡ ἀπόδειξις τούτου; Λέγεις ὅτι εἶσαι εὐπορος κτηματίας; Πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσω.

Ἦμην ἀπολελιθωμένος.

— Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι βέβαια πράγματα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀστυνόμος, καὶ ἔχω μίαν ὑποψίαν! Δὲν εὐρήκεις τὸ ῥωλόγι· τὸ ἔκλεψες!!

— Τὸ ἔκλεψα;

— Ναί, τὸ ἔκλεψες καὶ ἔπειτα ἤλθες νὰ τὸ παραδώσης, διότι τὸ ῥωλόγι εἶχε τὰ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ δυνατὸν ν' ἀνεκαλύπτετο. Καὶ τίς ἔξέυρει ἂν μόνον τὸ ῥωλόγι ἔχῃς κλέψει. Ἢ τὸ ἴδωμεν.

Ἐκ τοῦ θορύβου εἶχεν εἰσέλθει εἰς ἀστυφύλαξ. Ὁ ἀστυνόμος τῷ εἶπεν·

— Ἐρεῦνησον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον!

Ὁ ἄνθρωπος ἤμην ἐγώ. Ἐντὸς δευτερολέπτου, ἠρευνήθην, ἐψηλαφήθην, ἐξητάσθην ὅλος.

— Ἄ! θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς τὸν κάμπόσον! ἐφώνησε πάλιν ὁ ἀστυνόμος, Ἢ σὺ δεῖξω ἐγώ! Ψάξετέ του τὰ μανίκια, ἀνοίξατέ του τὰ σκέλη μήπως ἔχῃ τίποτε κρυμμένο μέσα! . . .

Καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τούτων ἡ φωνὴ τοῦ Βουλοκέρη ἠλλοιώθη. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ ἐγέλων μέχρι δακρύων, ἐκεῖνος ἀνεφώνησεν:

— Ἄς ἔξαναβρῶ κάνα ῥωλόγι πάλιν! . . .

Καὶ ἔσεισε τὸν γρόνθον του δίκην ἀπειλῆς πρὸς τὸ μέλλον.

ΤΣΑΚΠΙΝΗΣ

Τῷ ἀγαπητῷ φίλῳ κ. Ἰωάννῃ Ἀρδένῃ

1

Ἄλλο ἔς τὴ γῆ ἔς τὸν ἄνθρωπο δὲ μένει
 Παρὰ τὸ γέλοιο. Οἱ πόνοι φεύγουν, πᾶνε
 Καὶ μέσα ἔς τὴν καρδιά τὴν πληγωμένην
 Οἱ πρῶτοί μου παλμοὶ μεμιᾶς ξυπνᾶνε.

Τ' δλόγλυκο κρασί με περιμένει
Καί τ' άγνά στήθη ποῦ για με κτυπάνε,
Ἡ λύπη, ἡ δυστυχιά σ' έμέ εἶνε ξένη
Ἐταν τὰ μαῦρα μάτια της γελάνε.

✽

Ἐλα κ' έσύ μέσ' 'ς τῆ θερμῆ μου άγκάλῃ
Τῆ λησμονιά νά πιῆς αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Καί νά γύρης τ' δλόμαυρο κεφάλι.

✽

Τ' Ὀλύμπου τούς θεούς πάντα λατρεύω,
Κι' όταν σ' έσένα τρέχῃ ὁ λογισμός μου
Σ' ένα Θεό σά χριστιανός πιστεύω.

2

Ἄσε με νά κρυφῶ μέσα 'ς τὸ γῶμα
Ἐνώ για μένα έσβύσθη κάθ' έλπίδα,
Ἐνώ 'ς τὸν πόνο άνοίγω αὐτὸ τὸ στόμα
Καί τοῦ κάκου ζητῶ μιὰ μόνῃ άκτίδα.

✽

Ἄφησε νά νεκρώσῃ αὐτὸ τὸ σῶμα
Ἦταν για μένα θάνατος ποῦ σ' εἶδα
Τὸ αἷμά μου μοῦ ρούφηξες άκόμα
Καί μόνῃ μένει μιὰ σταλαματίδα.

✽

Ἄσε με νά κρυφῶ πλειὸ μῆ θελήσης
Τὰ γελαστά σου λόγια νά γροικῆσω
Ἐσύ μπορείς δίχως έμέ νά ζήσης.

✽

Μά έγὼ ὁ φτωχός 'ς τὴν τόση δυστυχιά μου,
Δίχως έσέ κι' άν ἤθελα νά ζήσω,
Νά ξεριζώσω πρέπει τὴν καρδιά μου.

3

Ἐνα τρελλὸ συγώρησε, παρθένα,
Ἄν τραγούδια τόλμα νά γράφῃ,
Ἄν άνοίγῃ τὰ στήθη τὰ θλιμμένα
Καί τῆς καρδιάς σκορπίζῃ τὸ χρυσάφι.

✽

Ἄν ἔχῃ κεραυνούς, βέλη ριμμένα
Καί μ' αἷμα τὸ χαρτί πάντοτε βάφῃ,
Ἄν ἔχῃ τόσα ρόδα σκορπισμένα
Καί τόση λάμψη ποῦ δέ σβουῦνε οἱ τάφοι.

✽

Τὸ δυστυχῆ συγώρησε άν μπροστά σου,
Γροικῶντας τῆς ζωῆς τὸ τόσο βάρος,
Ἐζήτησε μιὰ λέξι, μιὰ ματιά σου,

✽

Κι' ἄρχισε βογγητὸ θεριοῦ νά στέλλῃ
Καί μέσ' 'ς τὰ πόδια σου ἔλαθε τὸ θάρρος
Νά ρίξῃ ἀπὸ τὰ στήθη ένα κουρέλι.

4

Σὺ δὲν ἀκοῦς τὴ μαύρη ἀνεμοζάλη
Ποῦ τὴ ψυχὴ μου κάνει νὰ βογγάη,
Δὲν τὴ θωρεῖς ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι
Ποῦ νὰ μοῦ γύρη χάμου πολεμάει,

✽

"ὦ! πόσοι κερανοὶ μ' ἔχουνε κάψει,
Καὶ πόσαις τρικυμιαῖς ποῦ ἡ μοῖρα δίνει,
Μιὰ μόνη σου ματιά μπορεῖ νὰ πάψη.

✽

Δὲ βλέπεις τὸ θεριὸ πῶρχεται ἀγάλι
Καὶ γυρεύει τὰ σπλάγχνα νὰ μοῦ φάη,
Οὔτε τὴ μαύρη ὀγιά 'ς τὴν ἀγρία πάλι
Πόσο δειλὰ τὸ αἶμα μοῦ ρουφάει.

"Ἄσε με τὸ φτωχὸ λίγο σιμά σου
Τοῦ τάφου τὴν ἀτάραχη γαλήνη
Γιὰ μιὰ στιγμή νὰ βρῶ 'ς τὴν ἀγκαλιά σου.

5

Θὰ σ' ἀκλουθῶ κι' ὅπου τὸ βλέμμα ρίξης
Θὰ μὲ βλέπῃς νὰ σέρνουμε 'ς τὸ χῶμα,
Κι' ἂν σὺ ποτὲ πόνος 'ς ἐμένα δεῖξης,
Τότε θ' ἀνοίγω 'ς τὴ χαρὰ τὸ στόμα.

✽

Κι' ἀπὸ τὸν ἔρμο τάφο ποῦ θ' ἀνοίξης
Γιὰ νὰ δεγθῇ τὸ δύστυχό μου σῶμα,
Νὰ πεταχτῇ ἕνα φάσμα θὰ ξανοίξης
Ποῦ θὰ πονῇ, ποῦ θὰ λατρεύῃ ἀκόμα.

✽

Θὰ σ' ἀκλουθῶ κι' ὅταν ἡ αὐγὴ προβάλλῃ
Τῆς μισητῆς καὶ πρόσκαιρης χαρᾶς σου
Ποῦ θὲ νὰ γύρης σ' ἄλλου τὴν ἀγκάλη,

✽

Φεῖδι φρικτὸ μὲ μάτι θολωμένο
Θὲ νὰ μ' ἰδῆς νὰ πεταχτῶ μπροστά σου,
'Σ τὸ γάμο σου στεφάνι σου νὰ γένω.

6

"Ἐγυρα σκεφτικὸς τὸ βλέμμα χάμου
Κι' ἀπλώσα μὲς 'ς τὰ φρύδια τὴν παλάμη,
Κι' ἀφ' τ' ἀνοικτὰ θωροῦσα δάκτυλά μου
Τὰ μάτια ποῦ εὐτυχῇ μ' ἔχουνε κάμει.

✽

"Ἐρχότουνα τὸ γνότο της σιμά μου
Καὶ μ' ἔκανε νὰ τρέμω σὰν καλάμι,
Κ' ἴδρωτας κρύος χυνόταν 'ς τὰ μαλλιά μου
Κι' ἀπὸ τὸ μέτωπο ἔτρεχε ποτάμι.

✽

"Ὅταν τὸ χέρι μου ἔβγαλα, τὸ βλέμμα
Ἐγύρισα δειλὰ σὲ τόση ἀκτίδα
Καὶ 'ς τὴν καρδιά πλημμύρισε τὸ αἶμα.

✽

Τὸ φόρεμά της ἔκανε πῶς σιάζει
Κι' ὅταν τὸ μάτι σήκωσε, τὴν εἶδα
Νὰ μὲ βλέπῃ χωρὶς νὰ μὲ κυττάξῃ.

7

Ἄσε με νὰ γελῶ, μὴν ἐξετάσης
 Ἄν τὸ γέλοιο προέρχεται ἀπὸ πόνο,
 Ἔλα σιμὰ μου ἐδῶ νὰ μ' ἀγκαλιάσης
 Τὸ γέλοιο, τὴ χαρὰ νὰ δείχνω μόνο.

Ἄσε με νὰ γελῶ, κ' ἰδῆς τ' ἀστέρι
 Ποῦ περισσότερο ἀπ' ὅλα λαμπυρίζει
 Καὶ τοῦ πρώτου θεοῦ τ' ὄνομα φέρει.

✽

Μὴ θέλῃς ἔς τὴ ψυχὴ μου νὰ διαβάσης
 Ἄν ψεύτικη γαλήνη φανερόνω,
 Μέσ' ἔς τὴν καρδιά μὴ θῆς νὰ ξεσκεπάσης
 Ὅ,τι ποτὲ δὲ σβύεται μὲ τὸ χρόνο.

Πόσο γέλοιο πλατὺ σ' ἐμᾶς σκορπίζει!
 Κ' ἐνῶ κι' αὐτὸ τρομακτικὰ ὑποφέρει,
 Ἄπὸ ἡσυχιά γλυκειὰ μᾶς πλημμυρίζει.

8

Μία κουρασμένη ἀνάπαυσι γυρεύω
 Τὴ νύχτα τὴ βαθεῖα ἔς τὴ μοναξία,
 Μὲ μύρια πάθη ἀδιάκοπα παλεύω
 Χωρὶς ποτὲ νὰ βρῶ παρηγορία.

✽

Μὰ μόλις τὸ φεγγάρι ξαγναντεύω
 Νὰ σκορπίζῃ παντοῦ τὴν ἡσυχία,
 Ὡσὰν τυφλὸς τριγύρω πασπατεύω
 Ποῦ μέσα μου γροικῶ τὴν τρικυμία.

✽

Μέσ' ἔς τὴν τόση γαλήνη ποῦ ξανοίγω
 Κι' οὔτε ζωῦφι ἀκούεται ν' ἀντισκόψη,
 Τὸ μουγγρητὸ μέσα ἔς τὸ στήθος πνίγω.

✽

Κ' ἐνῶ ἡ ψυχὴ φλόγες καὶ μίση θάφτει,
 Μὲ ξάστερο οὐρανὸ μοιάζω ἔς τὴν ὄψι
 Ποῦ μεσ' ἔς τὴ σιγαλιὰ θωρεῖς ν' ἀστράφτη.

9

Ἄν ἄκουσες ποτὲ τὸ βογγητό μου
 Κ' ἴσως κ' ἐσὺ θὰ γέλασες μ' ἐμένα,
 Ἄν ἄκουσες ποτὲ τὸ στεναγμό μου
 Καὶ τὰ μαρτύρια πῶχω περασμένα.

✽

Ἄν εἶδες μ' ἀπορία ἔς τὸν ὀφθαλμὸ μου
 Νὰ κρέμονται δυὸ δάκρυα φλογισμένα,
 Ἐγὼ δοξάζω πάντα τὸ θεὸ μου
 Γιατί σ' ἐμὲ τὰ βάσανα εἶνε ξένα

Μέσα ἔς τῆς γῆς τὴν τρομερὴ τὴν πάλῃ,
 Ὑποκριτὴς κ' ἐγὼ φρικτὰ θρηνηώντας
 Δὲν ἔγυρα ποτὲ μου τὸ κεφάλι,

✽

Κ' ἐγέλασα μ' ἐσέ, μὲ τὴν ἐλπίδα,
 Θεὸ κι' ἀγάπη πάντα βλαστημώντας,
 Κρυμμένος μεσ' ἔς τὴ ψεύτρα προσωπίδα.

(Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Νοεμβρίου 1897)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

